

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 14/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť F. R., bytom B., Česká republika, zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. B., H., vo veci porušenia práva podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 11229/99-98/824 z 13. júna 2002, za účasti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. R. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2002 doručená sťažnosť F. R., bytom B., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 11229/99-98/824 z 13. júna 2002.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti základné právo sťažovateľa malo byť porušené Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“)

zamietnutím jeho nároku na odškodnenie podľa zákona č. 305/1999 Z. z. o zmiernení niektorých krívd osobám deportovaným do nacistických koncentračných táborov a zajateckých táborov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zmiernení niektorých krívd“).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti sťažovateľ žiadal po predbežnom prerokovaní túto prijať na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vyniesť nález, ktorým ústavný súd vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy bolo porušené rozhodnutím ministerstva spravodlivosti č. 11229/99-98/824 z 13. júna 2002, ako aj zákonnými ustanoveniami, podľa ktorých sa rozhodlo o zamietnutí jeho nároku „na odškodnenie podľa zákona NR SR č. 305/1999 Z. z. a zákona NR SR č. 126/2002 Z. z.“

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či spĺňa formálne náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde a či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že podal žiadosť o odškodnenie ministerstvu spravodlivosti, ktoré zamietnutím žiadosti malo porušiť jeho práva podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy, a poukazuje na rozpor ústavy s predmetným rozhodnutím a zákonnými ustanoveniami, podľa ktorých ministerstvo spravodlivosti rozhodlo.

Ministerstvo spravodlivosti v rozhodnutí oznámilo sťažovateľovi, že tento má trvalé bydlisko v Českej republike, nemôže sa považovať za oprávnenú osobu, pretože nespĺňa podmienku trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na priznanie odškodnenia. Z tohto dôvodu mu nevzniká nárok na odškodnenie podľa citovaného zákona.

Podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde je daná právomoc ústavného súdu chrániť základné práva a slobody vtedy, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavnému súde rozhodovať o porušení základných práv a slobôd je daná subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Iný súd je každý súd, ktorý má všeobecnú právomoc podľa čl. 142 ods. 1 ústavy, a táto právomoc sa uplatňuje pri ochrane základného práva alebo slobody na zákonomnom základe vykonávajúcom ústavnú úpravu základných práv a slobôd. Iným súdom je preto celá sústava všeobecného súdnictva.

Podľa § 5 ods. 2 zákona o zmiernení niektorých krívd ak ministerstvo nevyhovie žiadosti alebo jej vyhovie iba sčasti, žiadateľ sa môže domáhať odškodnenia žalobou na súde proti Slovenskej republike zastúpenej ministerstvom spravodlivosti najneskôr do jedného roka odo dňa doručenia stanoviska ministerstva.

Nevyužitie tejto zákonnej možnosti ochrany základného práva sťažovateľa nemožno nahradiť sťažnosťou na ústavný súd, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Z uvedeného dôvodu rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2002